

Nefa-Joensuu ry:n

Postmoderni Nahkiainen

Sisältö

Pääkirjoitus	3
Puheenjohtajan palsta	4
Elokuva-arviot	6
Epätoivosta ja ahdistuksesta työharjoitteluun unelmapaikkaan! Mutta miten?	11
Maisteriopiskelijan tunteenpurkaus	17
Koronakeitto	18
Kuvakollaasit	20
Runoja	22
Kurkistus kulissien taakse, eli millaista on työskentely yliopistolla	23
Paskaa vai timanttia?	26
MP	29

Postmoderni Nahkiainen 1/2021

Julkaisija: Nefa-Joensuu ry. *Päätoimittaja:* Emmi Mäkelä

Taitto: Santtu Heikkonen

Kirjoittajat: Emmi Mäkelä, Eveliina Scharin, Miia Hartikainen, Santtu Heikkonen, Anna Arkko, Heidi Mikkonen, Liisa Hyvärinen

Kannen kuva: Miia Hartikainen

Pääkirjoitus

Inte så klara vappen

Kauniin harmaat haalarini ovat nyt jo vuoden päivät pölyyntyneet asunnossani. Ei siinä vielä ihan niin pitänyt käydä, mutta onneksi vappu pelastaa. Haalarit saavat happea muun muassa Nefan legenderisessä huikkahölkässä, joka järkekään toista kertaa etänä. Lisäksi turvavälillinen, krapulainen vappupiknik ulkona antaa haalareille ilmaa ja kevään auringon sekä koiranläjän tuoksun.

Elämä saa tuuletusta keväisin muiltakin tahoilta. Moni valmistuva nefalainen muuttaa pois, ja tuttuja naamoja tulee ikävä. Näin kävi viime vuonna, mutta tällä kertaa lähdén itse. Vaikka olenkin "vasta" neljännellä vuodella. Nefalaispuoliso onnistui hankkimaan itselleen huikentelevaisen harkkapai-

kan pääkaupunkiseudulta. Olo on outo, haalareilla ja minulla on vielä niin paljon koettavaa yhdessä.

En kuitenkaan hevillä luovuta – mais-teriseminaari saattaa hyppyyttää minua Joensuussa, joten samallahan sitä pääsee toivon mukaan rymyämään siihen totuttuun malliin. Silja Line Specialin hoilaamiseen poski poskea vasten on ehkä vielä matkaa muutamia tuhansia rokotuksia, mutta karistetaan silti pölyt pöksyistä yhdessä ja vietetään hyvä vappu, jooko?

Emmi Mäkelä
Päätoimittaja

Puheenjohtajan palsta

Siitä on jo jokseenkin vuosi kun kaikki paikat laitettiin kiinni ja hautauduimme omiin koloihimme. Muistan viime kevään paniikin siitä, että kirjasto menee kiinni. Kävin muutaman päivän aikana ison pinon kirjoja kotiin hyllyn päälle odottamaan luetuksi tuleamista. Hyllyn päällä on vieläkin iso kasa

kirjoja. Ainoat kirjat mitä olen saanut luettua, eivät ole olleet koulukirjoja. Silti kieltäydyn tuntemasta syyllisyyttä tästä. Jokainen kirja on arvokas ja jokaisen mielenterveys vielä arvokkaampi. Mikä ikinä auttaakaan pitämään pään kasassa sallittakoon, vaikka sitten tonkallinen viiniä ja kasa kirjoja.

Kuluneen vuoden johdosta emme ole päässeet moikkaamaan Nefakave-reita naamatusten ja monen monta tapahtumaa ollaan jouduttu siirtämään hamaan tulevaisuuteen. Uutena pj:n tämä hieman jännittää. Kuinka saadaan ihmiset tulemaan paikalle, kun paikalle vihdoinkin voi tulla? Ovatko kaikki erakoituneet koteihinsa tai muuttaneet kotipaikkakunnilleen? Muistaako kukaan, mitä normaali yliopistoelämä on? Vaikka tämä jännittää, luotan meidän nalleihin, että talviunilta kumminkin herätään ja kömmittää paikan päälle katselemaan menoa.

Toki meillä on ollut loistavia etätapah-tumia; bingoa, pelailua sekä omana suosikkini leivontaa. Olisi mukava nähdä kaikki nefalaiset etätapah-tusamme. Itselleni kynnyksellä tulla ja mennä Nefan tapahtumiin on aina ollut matala. Jopa fuksivuoteni taisin suurim-massa osassa olla paikalla ja aina löytyi mukavia ihmisiä, joille pystyi höpöttelemään kaikkea mahdollista kummal-listakin. Ymmärrettävästi etätapah-tumaan osallistuminen on eri asia, ja toivoisinikin että ihmiset muistaisivat palautelaatikkomme, jonne voi käydä laittamassa vinkkejä kuinka saataisiin kaikki mukaan toimintaamme.

Tässä kun vielä odottelemme paikkojen aukeamista ja koloista pois ryö-

mimistä, haluan vinkata teille kaikille Haruki Murakamin kirjaa ”Maailman-loppu ja ihmemaa”, sekä artistia Arlo Parks.

Toivottavasti pääsemme näkemään fyysisesti mahdollisimman nopeasti! Sitä ennen pestään ne tassut ja suojataan nassut, että pysytään terveinä!

P.S. Iso kiitos myös meidän entiselle pj:lle Eveliinalle! Vaikka hän jäikin virallisesti eläkkeelle Nefan hallituksesta, vastaa hän kaikkiin kummallisiin kysymyksiin mitä ilmenee.

P.P.S. Ja pahoittelen myös sitä, ettei minulla ole söpöjä kuvia koirista joita jakaa. Ne olivat myös Even heiniä.

Liisa Hyvärinen
Pj

Elokuva-arviot

Savon Kinot esittää useita elokuvia ennakonäytöksinä, vaikka niiden viralliset ensi-illat ovat lykkääntyneet hamaan tulevaisuuteen pandemian takia. Näistä ennakonäytöksistä katsoin *Yhdet vielä* ja *Sound of Metal*, joita molempia olin itse odottanut innolla. Elokuvisa käynnissä turvavälit ja maskien käyttö ovat osoittautuneet toimiviksi, joten olo teatterin penkissä on turvallinen. *Sound of Metalin* kuitenkin näkee myös suoratoistopalvelu Amazon Pri-

me Videosta, joten kannattaa ihmeessä katsoa sieltä, jos elokuviin menemiselle on isompi kynnys.

Tutkielma ryypäämisestä

Yhdet vielä
Draama
Ensi-ilta 7.5.2021

Keski-ikäiset lukio-opettajat päättävät testata teoriaa, jonka mukaan ihminen on parhaimmillaan silloin, kun veren alkoholipitoisuus on 0,5 promillea. Sopiva määrä juomia saa urilleen jämähtäneen ja puisevan opetustyön luistamaan erityisesti Martinilla (**Mads Mikkelsen**). Kokeilun jatkuessa tulevat ilmi teorian hyvät ja huonot puolet. Liikunnanopettaja Tommylla (**Thomas Bo Larsen**) ja Peterillä (**Lars Ranthe**) ei ole perheen luomaa turvaverkkoa, kun taas Nikolajilla (**Magnus Millang**) testi alkaa vaikuttaa pikkulapsiarkeen.

Pidän paljon **Thomas Vinterbergin** *Jahti*-elokuvasta vuodelta 2012. Se on Mads Mikkelsenin tähdittämä kuvaus siitä, mitä yhteisössä tapahtuu perättömän pedofiilisyytöksen vuoksi. *Jahti*-elokuvan myötä odotin innolla *Yhdet vielä* -elokuvaa, jossa kaksikko työskentelee myös yhdessä. *Yhdet vielä* tarjoaa samaan tapaan perhekeskeisen ja liikkuvan kuvauksen, vaikkakin aihe on paljon iloisempi ja komedialisempi.

Yhdet vielä vie mukanaan ja katsojana seuraa suurella mielenkiinnolla, mihin ihmiskoe vie miesnelikon. Vinterbergin ohjaama ja käsikirjoittama *Yhdet vielä* on viinan- ja todenmakuisen arkielämän kuvaus nousu- ja laskehumaloinen. Vastaavia alkoholin

sävyttämiä ihmiskohtaloita näkee arkielämässään. Teoksen välittämä alkoholikulttuurin kuvaus sopisi samalla tavalla Suomeenkin. Todenmakuisuus ja tunnistettavat henkilöhahmot tekevät elokuvasta koskettavan. Odotin elokuvasta tosin komedialisempaa kuin se todellisuudessa oli, mutta hauskoja hetkiä on myös.

Roolisuoritukset ovat erinomaisia ja kukin henkilöhahmo kaveriporukasta tuntuu aidolta. Heidän kauttaan kuvataan monenlaista mieskuvaa. Myös kouluelämän kuvaus tuntuu lämpimältä ja hahmot tuttavallisilta. Humalan eri asteet on tavoitettu erinomaisen kuvaavasti. On erityisen todenmukaista seurata pidättyväisen Mikkelsenin hahmon estojen laskemista promillejen noustessa. Häntä pyydetään usein tanssimaan tanssitaustansa vuoksi ja loppukohtaus kruunaa kaiken.

Elokuva on hyvin mieskeskeinen. Naishahmot jäävät ohuiksi ja tuttuun tapaan lasten ja kodin huolehtijoiksi, jotka ovat kotona vastassa nalkuttamassa känniretkeltä tulevalle miehelleen. Naishahmoihin olisi kaivannut monipuolisuuutta, mutta toki aiheita on rajattava ja juuri miesten kaveriporukka on keskiössä.

Korona-aikaan tuntuu ristiriitaisel-

ta ja haikealta katsoa elokuvaa, jossa juhliitaan ja pidetään hauskaa isolla porukalla ja läheisesti. Tuntuu katkeralta katsoa penkkareiden kaltaisia sukupolvikokemuksia, jotka nyt jäävät abeilta välistä. Halailu ja metrossa tuntemattomien pussailu tuntuu etäiseltä. Hauskanpito ilman viinaakin tuntuu kaukaiselta rajoituksissa pidättymisen aikana. Mutta joskus vielä.

Kuinka oppia kuuroksi

Sound of Metal

Draama

Ensi-ilta 30.4.2021

Pariskunta Ruben (**Riz Ahmed**) ja Lou (**Olivia Cooke**) kiertävät Yhdysvaltoja sympaattisella keikkabussillaan/asuntoautollaan. Duo soittaa punk/noisehenkistä musiikkiaan korkealta ja kovaa. Yllättäen kesken keskustelun Ruben kuulee äänet vain kaukaisina keskellä huminaa. Kuulo ei palaudu normaaliksi ja huononee nopeasti kesken keikan.

Rumpukapulat on heitettävä tiskiini ja lähdeettävä etsimään apua. Järkyttävä käänne saa muusikon elämän mullistumaan häntä ahdistavalla tavalla. Ruben

pääsee kuuroille päihdekuntoutujille tarkoitettuun syrjäiseen hoitokotiin. Vietnamin sodassa kuulonsa menettänyt Joe (**Paul Raci**) luotsaa paikkaa lämpimällä otteella ja auttaa Rubenia pääsemään jaloilleen. Tie kuuroksi opetteluun on kuitenkin kivinen ja Ruben joutuu olemaan erossa Lousta, jotta oppisi viittomakielen ja tottuisi uuteen tilanteeseensa.

Rubenin tutkimusmatka itseensä on kuvattu vahvasti. Elokuvan tarina on samaistuttava ja koskettava. Voin vain kuvitella, miten voimaannuttava ja samaistuttava elokuvakokemus se on kuuroutuneille ihmisille, kun se on vaikuttava normaalistikin kuulevalle. Ohjaaja-käsikirjoittaja **Darius Marden** asettaa katsojan erinomaisesti Rubenin päin sisään. Elokuva on hänen ensimmäinen ohjaustyönsä ja jälki on erinomaista. *Sound of Metal* ei ole syyttä ansainnut kuutta Oscar-ehdokkuutta. Käsikirjoitus toimii ja lukuisat keskustelut ovat todentuntuisia. Ainoastaan elokuvan rytmissä olisi ollut hiomisen varaa, sillä se tuntuu ajoin junnaavan paikoillaan, elokuva tuntuu ajoin yli-pitkältä ja on vaikea hahmottaa missä kohtaa elokuvaa ollaan menossa. Toisaalta tämä kertoo Rubenin totuttelusta kuurouteensa: ei voi tietää kuinka kauan hänellä kestää hyväksyä tilanteensa.

Sound of Metalin kohdalla on läsnä

ajankohtainen keskustelu roolihenkilön ja näyttelijän välisistä yhtäläisyyksistä. On käyty keskusteluja siitä, että jos roolihenkilö on esimerkiksi homoseksuaalinen tai autismin kirjolla, tulisi näyttelijänkin olla. *Sound of Metal* on huomioinut aiheen, siten, että vaikka pääosan näyttelevä Riz Ahmed ei ole kuuro, elokuvaa tehdessä konsultoitin kuurojen yhteisöjä ja muut kuurot roolihenkilöt ovat oikeasti kuulovammaisia. Paul Raci on hahmonsa Joen tavoin Vietnamin sodan veteraani, mutta ei to-

dellisuudessa ole kuuroutunut sodassa. Hän osaa viittomakieltä ennestään, sillä näyttelijän molemmat vanhemmat ovat kuuroja.

Riz Ahmed on yllättävän rauhallisen elokuvan kantava voima ja hän loistaa roolissaan Rubenina. Hän on omistautunut roolilleen huolella. Ahmed opetteli puoli vuotta soittamaan rumpuja, vietti aikaa kuurojen kanssa rooliin valmistautuakseen, opetteli viittomakielen ja käytti näytellessään korvatulppia, jotta ei oikeastikaan oli-

si kuullut kunnolla. Roolisuoritus on uskottava ja samaistuttava. Ruben käy läpi laajan tunteiden skaalan huomattuaan kuuroutuvansa. Katsoja elää hänen mukanaan ja pohtii mitä tekisi itse samassa tilanteessa, kun on menettämässä yhden aisteistaan. Ahmed tavoittaa hahmonsä täysin ja ilmaisee niin paljon tunteita pelkällä olemuksellaan, eleilläään ja ilmeilläään puhuessaan yhä vähemmän kuurojen yhteisössä ollessaan. Rooli on monipuolinen ja haastava, mutta Ahmed suoriutuu siitä Oscarin arvoisesti.

Elokuva keskittyy Rubeniin, mutta hänen tyttöystävänsä Lou ja kuurojen yhteisö ovat oleellisia sivuhahmoja, jotka syventävät tarinaa. Loun ja Rubenin parisuhde on oleellinen Rubenin kuuroutumisen ohella. Molemmat ovat rankasta taustasta ja ikään kuin pelastaneet toisensa. Jälleen tiukan paikan tullen heidän on punnittava parisuhdettaan, ja on koskettavaa katsottavaa, kuinka he pohtivat ovatko eduksi toisensa hyvinvoinnille yhden elämänvaiheen tultua päätökseen.

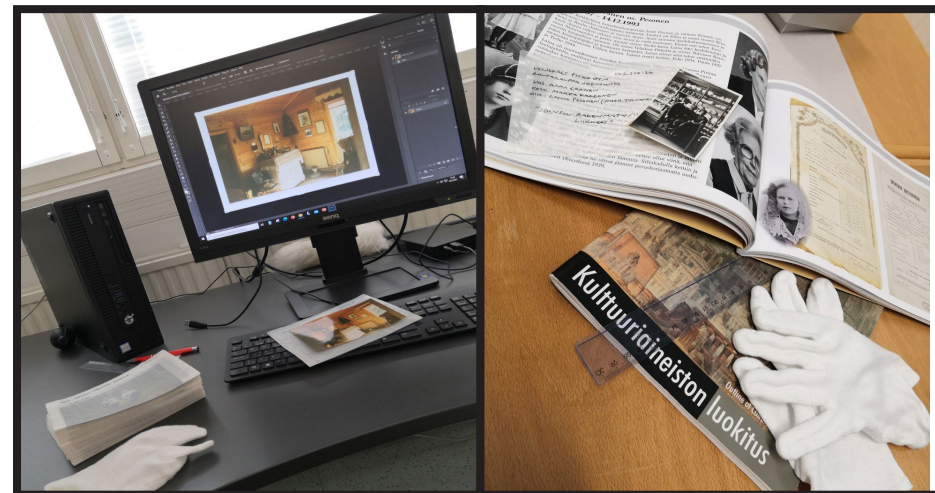
Elokuva on tahdiltaan yllättävän rauhallinen ja seesteinen metsämaisemineen. Luonnollisesti elokuva on hyvin hiljainen ja sisältää paljon särähtäviä ja äkkiäännekkäitä ääniä, jotta Rubenin kuulemat asiat tavoitetaan hyvin. Äänisuunnittelu on oleellisessa osassa

kerrontaa. Se on tehty *Sound of Metal*issa taidolla ja auttaa samaistumaan Rubeniin. Musiikki jää elokuvassa yllättävän pieneen rooliin. Se poistuu Rubenin elämästä kuulon myötä ja elokuva kommentoi yllättävän vähän, miltä hänestä tuntuu menettää työnsä ja tärkeä osa elämäänsä. Toki kuulon menetyks mullistaa hänen koko elämänsä ja uuteen elämään totuttelu on elokuvan pääpointti.

Elokuvan nimi on hienon monitulkintainen: elokuvassa on metalli, jota Ruben paukuttaa soittaessaan rumppuja, soittamansa musiikkigenre (joka tosin omaan korvaani kuulostaa enemmän punkilta) sekä ääni, jota en voi juonipaljastusten vuoksi tarkemmin avata.

Miia Hartikainen

Epätoivosta ja ahdistuksesta työharjoitteluun unelmapaikkaan! Mutta miten?

Kandivaiheen opinnoissa yksi isoimpia stressinaiheuttajia oli virkamiesruotsi ja paniikki siitä, miten kurssin läpäisee kun ruotsi ei oikein suju. No, siitä selvitettiin ja stressi helpotti hetkeksi – kunnes maisterivaiheessa tuli eteen harkkapaikan metsästys näin korona-aikana.

Itselleni isoin haaste oli hahmottaa omat uramahdollisuuteni ja harjoittelupaikkavaihtoehtoni. Pääaineena miulla on kulttuuriantropologia, sivuaineina sukupuolentutkimus ja perinteentutkimus ja sitten vielä kandin ja gradun aiheena koiranäyttelyt. Eli siis ei mitään

kuuminta hottia työmarkkinoilla.

Lisähaasteena oli se, että monet harjoittelupaikoista keskittyivät viestintään, mikä oli itselleni ehdoton nounou harkkapaiikkaa miettiessäni. En todellakaan halunnut, tai halua vielääkään, tehdä työkseni minkäänlaisia some- tai viestintähommia koska henkilökohtaisesti koen ne hommat hirveänä kurana. Tämä viestintä-/somehomma oli itselleni ainoa ehdoton kriteeri, josta en halunnut luopua. Näiden lisäksi tarjolla oli joitakin museoon tai arkistoon sijoittuvia paikkoja mitkä kuulostivat

kivoilta, mutta koska minulla ei ole museologian tai arkistoalan opintoja, näytettyivät paikat sellaisilta mihin olisi ihana mennä, mutta pätevyys puuttuu. Eli tilanne näytti siltä, että joko työtehtävät ovat painajaista tai miulla ei ole vaadittua pätevyyttä hommaan.

Ahdistuksen ja turhautumisen jälkeen saavutin lopulta sen ”ihan sama”-asenteen ja päätin vain randomilla hakea kaikkea mahdollista mihin miulla ei välttämättä edes olisi pätevyyttä. Jos vaikka jostain tärrpäisi. Humppalaisten Yammerista bongasinkin Pohjois-Karjalan museoiden haun ja innostuin, sillä ilmoituksessa ei vaadittu museologian opintoja ja mahdollisena pohjakoulutuksena oli mainittu nimenomaan kulttuurintutkimus. Eli ei muuta kuin veivaamaan hakemuksen kanssa – mihin sitten menikin muutamia iltoja ja viinilasillisia. Lopulta kasassa oli niin itsekehulta haiseva hakemus, että alkoi oksettaa ja huijarisyndrooma hakkasi lekalla otsaan. Paperilla väitän oppivani nopeasti, olevani nopea ja halukas oppimaan, hahmottavani laajoja asiakokonaisuuksia ja erityisten vahvuuksieni olevan itseni johtaminen, omatoimisuus ja työtehtävien organisointi. Mutta miten nämä ominaisuudet voisivat olla todellisia, jos esseiden kirjoittaminen vie heittämäl-

lä kuukauden kun aineistoa ja tekstiä on aivan liikaa, päässä on aina kamalaa kaaos kun en itsekään enää tiedä mitä hommia pitäisi tehdä, vihaan opiskelua ja työntekeä ja turhaudun herkästi jos en heti osaa kaikkea.

Lopulta kuitenkin painoin tärisevin käsin lähettämisenappia ja hakemus lähti matkaan kamalaine valheineen ja siirappisine lauseineen. Ja tästä vasta alkoikin se pahin osuus, eli ”kiitos, mutta valintamme ei juuri tällä kertaa kohdistunut sinuun” -viestin odottelu. Eräänä aamuna kuitenkin puhelimeni soi ja miut kutsuttiin haastatteluun! Kädet täristen vastasin puhelimeen ja rustasin kalenteriini merkinnän haastatteluajasta. Kyseessä oli elämäni ensimmäinen oikea työhaastattelu, sillä kaikki aiemmat työpaikkani olen saanut tuurilla tai suhteilla siten, että ”työhaastattelu” on lähinnä muodollisuus, joka suoritetaan niin että työsopimus on jo valmiina pöydällä odottamassa allekirjoitusta.

Sitten alkoikin haastattelun jännitys, mitä siellä tapahtuu ja mitä ne oikein kysyy? Vajaassa viikossa lähetin satoja viestejä kavereille ja kyseilin työhaastatteluista ja mahdollisista kysymyksistä mihin voisin varautua. Menin hyvällä fiiliksellä haastatteluun, sillä olin toittanut itselleni olevani

osaava ja pätevä, nyt riittäisi että olisin oma itseni ja antaisin motivaationi ja intoni näkyä myös haastatteliijoille. Mutta eihän se haastattelu niin kiva ja leppoisa ollutkaan. Vastassa oli mustia ruutuja ja haastattelijat olivat hiljaisia, koko ajan mietin päässäni että he vihaavat minua ja vastasinpä äsken tyhmästi. Olin miettinyt useampia kysymyksiä haastattelun loppuun esimerkiksi museoiden erilaisista urapoluista, mitä kaikkia taitoja voisin harjoittelussa kehittää ja mikä haastattelijoiden mielestä oli työssä parasta ja mikä haastavinta, eli kaikkia sellaisia kysymyksiä joilla voisin korostaa kiinnostustani ja

motivaatiotani – ja minä tomppeli siten aloitin kyselyni työympäristöstä ja ehdinkin esittää vain tämän yhden typerimmistä kysymyksistäni ennen kuin sanottiin heipat ja luvattiin palata asiaan lähiaikoina. Eli pettyneenä kone kiinni ja odottamaan taas sitä ”kiitos mutta ei kiitos” -viestiä, kun haastattelu meni penkin alle.

Kuitenkin heti seuraavana päivänä tuli sähköposti, että minut on valittu Pohjois-Karjalan museoiden valokuva-arkistoon harjoitteluun. Työni alkaisi maaliskuun lopussa ja kestäisi pari kuukautta, työtehtäväni keskittyisivät kuvien digitointiin ja luettelointiin (en edes oikein ymmärtänyt mitä tämä tarkoittaa). Ja koska olen oikea vinkuiita, niin viestin luettua vaan itkin silmiä päästäni tovin jos toisenkin, koska tilanne tuntui niin epätodelliselta ja kaikki stressi pääsi viimein purkautumaan. Nyt oli työpaikka tiedossa ja pystyin suunnittelemaan elämäni hieman pidemmälle ilman, että jokaiseen suunnitelmaan piti kirjoittaa perään / harjoittelu.

Nyt tätä kirjoitellessani olen ollut harkassa parisen viikkoa ja nauttinut jokaisesta hetkestä! Isoin ongelma on siinä, että ylitöitä kertyy vähän liikaa – enkä saa niitä käytettyä pois, kun aina tulee joku mielenkiintoinen juttu

vastaan mikä ei voi odottaa huomiseen. Käytännössä työni on numeroida valokuvia ja negatiiveja, skannata ne, leikkiä photoshopilla sen verran että kuva saadaan suoraksi, värit vastaamaan fyysistä kuvaa ym. ja lopulta sitten skannatun kuvan lisääminen tietokantaan ja siihen liittyvien tietojen täyttäminen kokoelmanhallintajärjestelmään. Eli hyvinkin rutiinimaista työtä, missä istutaan tietokoneen tai valokuvaatikon ääressä aamusta iltaan – eli siis miun unelmaduuni! Rutiinihomien ohella voi kuunnella musiikkia, heittää läppää työkaverin kanssa tai nauttia hiljaisuudesta ja sitten välillä tulee vastaan mielenkiintoisempia salapoliisihommia, kun pitää yrittää tehdä kuvien ajoituksia.

Yksi mielenkiintoinen keissi oli sellainen, ettei kuvasta ollut valmiina mitään kuvausaikeita, vaan piti itse selvittää asiaa. Ainoat vihjeet olivat tieto kuvassa olevan henkilön iästä, kuvauspaikkana toimineen myymälän toimintavuodet sekä pöydällä ollut Suuri Käsityö -lehtipino. Lopulta näiden ja muutamien muiden vihjeiden avulla sain ajoitettua kuvan muutaman vuoden tarkkuudella, mikä on varsin hyvä saavutus etenkin tällaiselta, jolla ei ole mitään alan kokemusta.

Valokuvien luetteloinnin lisäksi

olen päässyt kokeilemaan myös esineiden luettelointia ja kuvaamista. Pääsimme tutkailemaan vanhaa apteekkivälineistöä, valokuvaamaan ne ja sen jälkeen mietittiin, mikä on esimerkiksi pillerilauta ja miten se toimii. Eli vaikka työssä on paljon mekaanista rutiinihommaa, niin siinä pääsee myös opettelemaan uusia juttuja, valokuvaamaan sekä pyörimään netin ja kirjojen syövereihin, kun yrittää löytää lisätietoa kuviin ja esineisiin liittyen. Eli toisaalta näpyttelet aamusta iltaan tietokonetta ja skanneria, mutta toisaalta välillä saatat löytää itsesi leikkimästä vuosisadan salapoliisia, kun selaat kirjoja ja nettiä, zoomaillet valokuvan yksityiskohtia ja lopulta bongaat jonkin pienenpienen jutun jonka avulla mysteeri selviää. Työn plussina voisi mainita myös työkaverit, joilta voi kysyä apua mysteerien selvittämisessä sekä sitten työpajan sijainti, mikä ei ole liian kaukainen mutta sellainen, että siinä saa hyvän aamu- ja iltapäiväkävelyn.

Ja loppuun vielä miun vinkit harkkapaikan metsästykseseen!

Mieti omia vahvuuksiasi ja opettele sanoittamaan omaa osaamistasi!

Kulttuurintutkijan osaamista voi olla vaikea hahmottaa, kun me ei opiskella

suoraan johonkin tiettyyn ammattiin ja opetella sitä kautta tiettyjä täsmähommia, joten meidän pitää osata kertoa millaisia asioita me osataan! Portfoliomoodlesta löytyi ihana taulukko, mistä pystyi katsomaan vinkkiä siihen sanoittamiseen, eli siis mitä taitoja esimerkiksi esseekurssi opettaa.

Hyödynnä tarvittaessa nettitestejä!

Niistä voi myös saada vinkkiä siihen, missä ne omat vahvuudet voisi olla ja mikä on itselle tärkeää. Juttele myös kavereiden kanssa! Usein kaverit osavat kertoa missä olet hyvä jos itse podet huijarisyndroomaa. Itse hyödynnän myös hakemuksissa suosittelijoita, sillä silloin en koe keuhvani itseäni niin kamalasti kun joku muu sanoo ne asiat.

Mieti mikä sinua kiinnostaa, mutta älä tee liian tiukkoja rajauksia!

Harjoittelu on oiva tilaisuus päästä kokeilemaan työelämää ja sen kautta on helpompi hahmottaa tulevaisuuden urasuunnitelmia ja -mahdollisuuksia.

Eli mieti mikä kiinnostaa, mitä et missään tapauksessa halua tehdä ja mikä voisi ehkä mennä. Mieti myös oletko valmis muuttamaan, sillä monet harkkapaikat sijaitsevat Joensuun ulkopuolella.

Kysy apua tarvittaessa!

Amanuenssi ja omaopet auttavat näiden kanssa, jos ei itse meinaa löytää sopivaa paikkaa. Itsekin kävin muutamana kerran amanuenssin kanssa juttelemassa, kun en oikein hahmottanut minne edes voisinkin hakea ja miten koko homma toimii. Me sitten yhdessä mietittiin millaiset tehtävät voisivat miulle sopia ja sain hyviä työnhakuvinkkejä.

Panosta hakemukseen ja CV:seen!

Hakemus ja CV saavat olla siun näköisiä ja niissä saa näkyä persoonallisuus. Esimerkiksi hakukirjeeni ja CV:ni ovat värimaailmaltaan pinkin persikkaisia, niistä löytyy kuva Hemulista ja harastuksenani mainitsen roskarealityn. Hakiessani museon harkkapaikkaa olin myös niin ällöttävän siirappinen, että aloitin hakemukseni otsikolla ”Taisin juuri löytää unelmieni harjoittelupaikan Joensuun museoilta!” Eli siis semi-villi hakemus, mutta niin oon miekin!

Ole oma itsesi ja näytä motivaatiosi!

Motivaatiolla on iso merkitys työntekijöitä valittaessa, sillä hieman ”osamattomampi” motivoitunut työntekijä on kuitenkin loppupeleissä parempi kuin sellainen työntekijä, jolla on alalta kokemusta ja osaamista, mutta nenän kaivaminen kiinnostaa enemmän kuin

töiden tekeminen. Myös haastattelussa saa näyttää tunteita ja olla oma itsensä.

Omassa haastattelussani menin yhdessä kohtaa aivan sanattomaksi, kun innostuin niin kovin haastattelijan kertoessa heidän saamasta lahjoituksesta jonka luettelointi harjoittelijan tehtävä olisi. En saanut mitään muuta ulos suustani kuin ”oi.... oi vitsi.... ai että miten mielenkiintoista... oon niin innoissani”. Ja tottakai hävetti tämän jälkeen kun ei saanut mitään muuta suustaan ulos mutta ilmeisesti se ei haitannut, kun työpaikka irtosi.

Muista hakea harkkatukea!

Humanistisen osaston harjoittelutuet ovat haussa yleensä loka- marraskuussa ja ne myönnetään joulukuussa seuraavalle vuodelle. Jotkut paikat vaativat harjoittelutukea ja jotkut eivät, mutta tuki kannattaa hakea varuilla sille vuodelle, kun ajattelee harkkaan menevänsä. Eli siis jos nyt miettii harkkaa vuodelle 2022, pitää opiston tukea hakea loppuvuodesta.

Hae rohkeasti!

Ei ole tyhmää tai noloa hakea paikkaan, mihin ajattelee itse olevansa hieman epäpätevä tai opiskelevansa väärälaista alaa. Kaikki työnantajat eivät edes välttämättä tiedä että on olemassa kulttuurintutkimus, joten he eivät osaa

ajatella että meidän ala voisi olla työtehtävien kannalta soveltuva.

Eli hae rohkeasti kaikkea mikä tuntuu kiinnostavalta! Joskus voi tärpätä ja saat unelmiesi harkkapaikan!

Eveliina Scharin

Kulttuuriantropologian pääaineopiskelija

Maisteriopiskelijan tunteenpurkaus

Pitkät päivät mä hakemuksia kirjoittelen

Mut mistään ei kuulu mitään

Kiitellään vaan hakemisesta

Ole hyvä vaan

Kiva että hakemus tuli sentään perille

Jotain muutakin ois kiva saada

Vaikka se harkkapaikka

Haastattelukutsu

Tai edes mahdollisuus

Nyt vaan istun täällä kämpässäni yksin

Ja mietin

Miksi ainoa mitä takaisin saan on

”Kiitos mutta ei kiitos”

En ehkä ole täydellinen

Mutta varmasti tarpeeksi hyvä

Eikö sen pitäisi riittää?

Pitkät päivät mä hakemuksia kirjoittelen

Ehkä minä vielä jollekin riitän.

Anna Arkko

Koronakeitto

Koronakeitto on helposti tarttuva ja runsasoireinen arkiruoka. Näillä ohjeilla valmistuu ahdistava koronakeitto isommallekin kansakunnalle.

74 754 annosta

Valmistusaika: yli 1 vuosi

Ainekset

500g unohdettuja unelmia

2 1/2l kyyneliä

500g possun lapaa tai lepakon selkää

500g työttömiä

1tl huomiota opiskelijoille

1 ripuli

3-4 rokotetta

Hyppysellinen limaa

2rkl Pirkka käsidesiä

2tl liikkumisrajoituksia

Lisäksi koristeluun

- Pirkka maskeja

- vessapaperia hienonnettuna

Valmistus

1. Huuhtelee unohdetut unelmat kylmillä kyynelillä ja pane ne likoamaan isoon kattilaan, jossa kyyneliä on noin puolet reseptin kyynelmäärästä. Anna unelmien liota yön yli.

2. Lisää kattilaan loput kyyneleet. Kuumenna ja keitä hetki. Kuori toivo pois. Lisää possut tai lepakot ja työttömät sekä halutessasi huomiota opiskelijoille, mutta tämä ei ole pakollista. Keitä ristiriitaisella kriisiviestinnällä vähintään kaksi kuukautta. Lisää kypsymisen aikana soseutettu ripuli ja mahdolliset rokotteet.

3. Nosta työttömät lautaselle, poista tuet ja muut mahdolliset avustukset. Unohda opiskelijat ja lisää työttömät hienonnettuna keiton joukkoon. Kuumenna tunteet. Mausta keitto käsidesillä, liikkumisrajoituksilla ja limalla. Tarjoa lisäksi maskeja ja hienonnettua vessapaperia.

Tiesitkö, että...

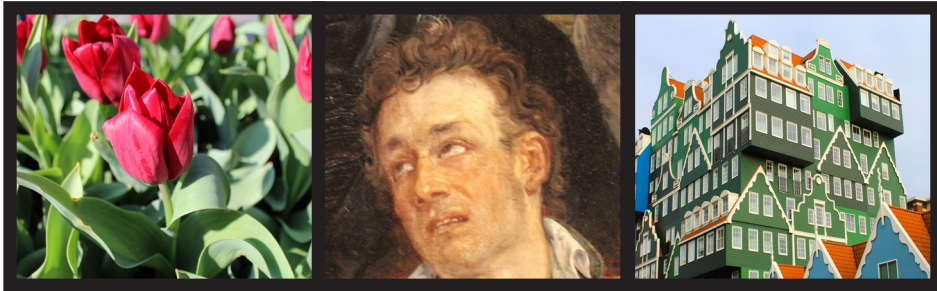
Vinkki! Kulttuurialan voi korvata kokonaan 200 tunnilla monologia Zoom-tapaamisissa. Lisää vain niska- ja selkäkipuja, päänsärkyjä ja masennusta sekä ahdistusta.

Tässäpä oli perinteisistä perinteisemmän rakkaan koronakeiton ohje. Olkaa hyvä ja mukavia sukupolvikokemuksia!

salvo honoris titulo

Kuvakollaasit

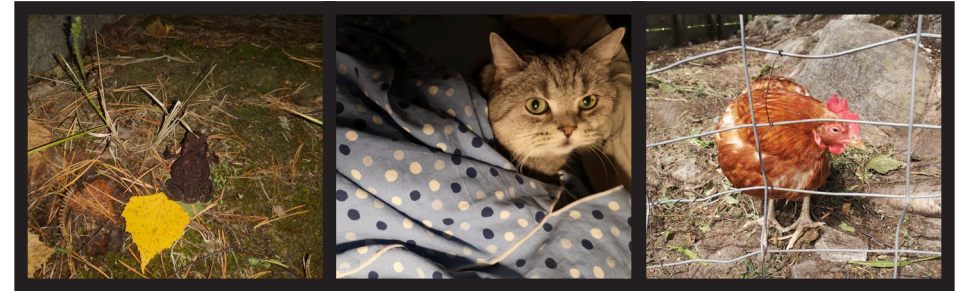
Amsterdam

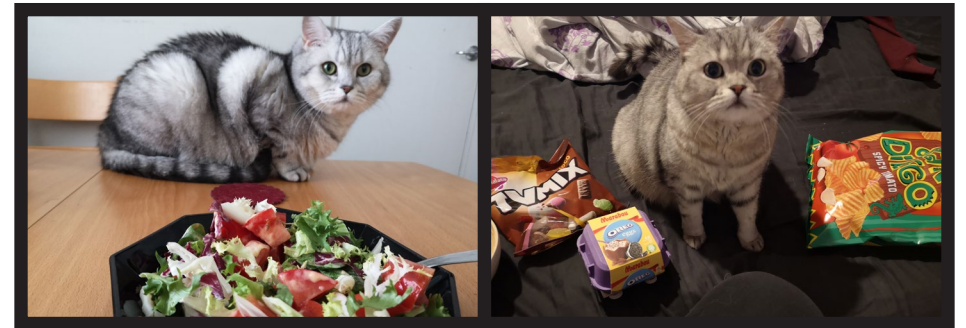
Animated

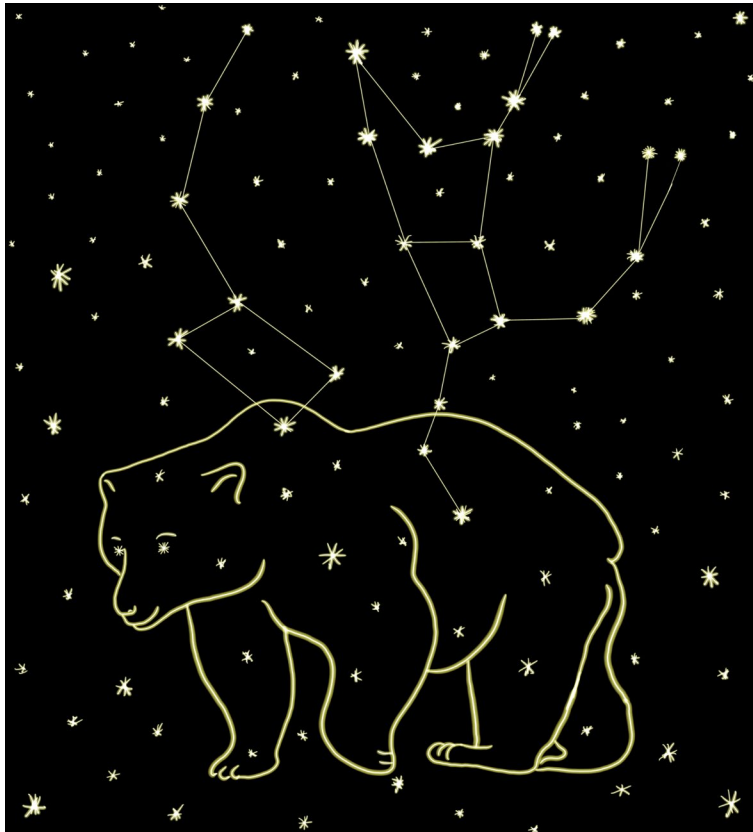
Ystävät

Balanssi

Runoja

Voi Virginie, se on niin kaunis

3:32

mutta kun se sinitarralla

Shh! Nuku vaan

ja teipillä tahritaan

Annoin peittoni sinulle

Se on juuri kuin minä

Kun joskus tulee liian kuuma sun lähellä

Kurkistus kulissien taakse, eli millaista on työskentely yliopistolla

Sanonta kuuluu, että yliopistoon on vaikea päästä sisään, mutta sieltä on vielä vaikeampi päästä ulos. Näin kahdeksannen (eli aivan liian monennen) vuoden opiskelijana on helppo yhtyä toteamukseen, etenkin, kun olen viimeiset kuukaudet ollut osa yliopistoyhteisöä myös palkatun työntekijän roolissa. Seuraavassa avaankin hieman sitä, että mitä ihmettä, kuinka, kenen luvalla ja miksi. Millaisiin tehtäviin kulttuurintutkimuksen perustutkinto-opiskelija voi Itä-Suomen yliopistossa työllistyä? Miten koronapandemia on vaikuttanut akateemiseen toimistotyöskentelyyn? Onko kampuksella salaisia käytäviä ja ehtiikö konttorirotta joskus lounaallekin?

Pääsin UEFin palkkalistoille ensi alkuun suorittamalla korkeakouluharjoittelun talon sisällä. Tein harjoitteluni viime syksynä Opintopalveluissa – juuri sen pakollisen, tutkintoon kuuluvan harjoittelun, jonka suunnittelu aiheuttaa harmaita hiuksia ja kylmän hien pirskahtelua niin monelle (myös minulle). Keskitettyissä opintopalveluissa pääsin puuhastelemaan digitaalisen saavutettavuuden parissa, eli varmistamaan, että yliopiston julkiset verkkopalvelut ovat selkeitä ja helposti käytettäviä kaikelle kansalle. Käytännössä

siis päivitin esimerkiksi Kamua ja joitakin Moodle-kursseja, tekstitin videoita ja ohjeistin muuta henkilökuntaa saavutettavuusasioissa.

Pandemia oli syksyllä vielä sen verran aisoissa, että tein työt kampuksella, tiloissa joita en aiemmin tiennyt yliopistolla olevankaan. Rakennusten kätköissä nimittäin piilee käytäviä, jonne tavan opiskelijalla ei ole pääsyä, mutta jonne kulkutunnisteilla varustettu työntekijä vetäytyy juonimaan maailmanvalloitus suunnitelmia. Siis anteeksi, palvelemaan yliopistoyhteisöä nöyränä ja kuuliaisena kuin noviisi nunnaluostarissa. Harjoitteluni Opintopalveluissa tapahtui siis kirjaimellisesti kulissien takana – varsin sopivaa työlle, joka ei opiskelijan arjessa juuri näy, paitsi silloin kun Kamuun on lipsahtanut kirjoitusvirhe.

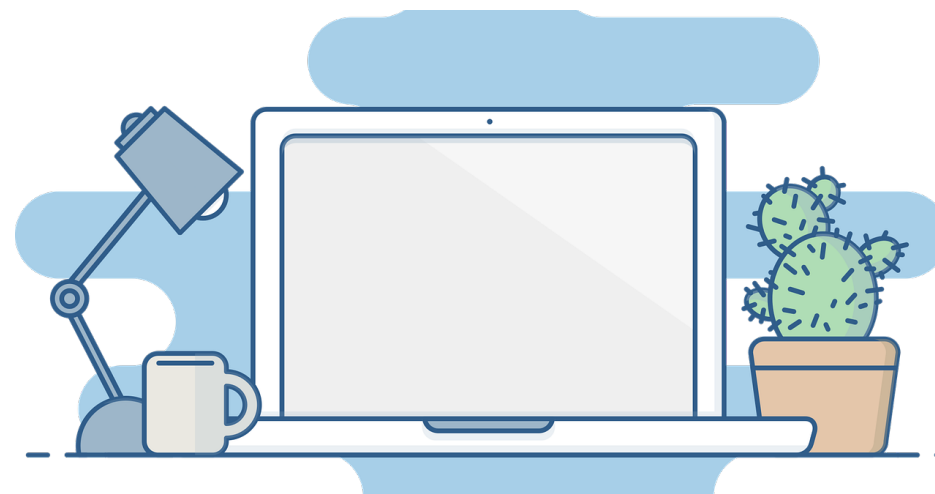
Harjoittelusta ei kulunut kauaa, kun päädyin muun työnietsinnän lomassa hakemaan – melko viime tingassa – toista talon sisäistä, opiskelijalle tarkoitettua pestiä, ja sain paikan. Tällä kertaa kyse oli osa-aikaisesta hommasta yhteiskuntatieteiden laitoksella, eli aivan toisessa tiedekunnassa kuin meille humanisteille rakas ja tuttu FILO. Työt alkoivat helmikuun lopulla ja jatkuvat tulevaan juhannukseen saakka, eli olen parhaillaan niin sano-

tusti liemessä. Tälläkin kertaa virallinen nimikkeeni on harjoittelija, mutta epävirallisesti tottellen sanoja koordinaattori ja tutkimusavustaja, ja usein myös fraasia “olisko sulla Heidi aikaa tehdä sitä, tätä ja tuota”. Vastaan erään luentosarjan tiedottamisesta ja järjestelyistä muutaman ansioituneemman kollegan kanssa, ja silloin tällöin teen tiedonhakua, kokousmuistioita ynnä muita askareita, joille oikeilla tutkijoilla ei ole aikaa. Käytännössä hommat koostuvat enimmäkseen sähköpostien lähettelystä, verkkosivujen päivittämisestä, kokousten seuraamisesta sekä vanhasta kunnon googlettelusta. Yammeriin spämmäilyäkin on tullut harrastettua, koska tiedottajan työnä on olla lähtökohtaisesti ärsyttävä.

Koska elämme kevättä 2021, olen toistaiseksi työskennellyt täysin etänä. Ja mikäpä tässä on kotona elantoa ansaitessa, kun nettiyhteydet pelaavat ja päivät voi halutessaan hillua yöpuvussa kissan kiehnätessä yliopistolta saatua työläppäriä vasten. Saan ajoittaa työtuntini vapaasti, ja pestin puolipäiväisyys takaa myös runsaan vapaa-ajan (joka pitäisi kylläkin käyttää gradun viimeistelyyn). Huono puoli on se, että lounas pitää valmistaa itse sen sijaan, että voisi vain kävellä sata metriä Canelialle ja ottaa linjastosta niin paljon

kasviskeittoa ja pastasalaattia kuin lautaselle mahtuu. Kotona fiilis on myös vähemmän “nyt ollaan oikeissa töissä” ja enemmän “koskahan kasvaisin aikuiseksi ja pukeutuisin päiväsaikaan oikeisiin housuihin”.

Tehtiin hommat sitten etänä tai lähinä, yliopisto on työnantajana ja työympäristönä varsin omanlaisensa. UEF on tuhansien ihmisten organisaatio, jolla on tuhansien ihmisten organisaation hyödyt ja haitat. Yliopistoilla on oma työehtosopimus, joten palkka-, työaika- ja muut metatason asiat ovat selkeitä. Tehtäviä on yliopiston sisällä sen seitsemänsataa(tuhatta) ja välillä tuntuu, että joka asiasta vastaa eri henkilö, joten sähköpostia saa lähetellä suuntaan jos toiseenkin, jos apua kaippaa. Muistiinpanovälineet ja kalenterit - sekä fyysiset että digitaaliset - ovat kovassa käytössä, jotta langat pysyvät käsissä ja allekirjoittanut kartalla siitä, mitä kulloinkin tapahtuu. Opeteltavia tietojärjestelmiä on paljon, mutta toisaalta niiden opettelu sujuvoittaa tekemistä niin, että välillä tekisi mieli siirtää koko elämä Teamsiin. Paljon parjattu Yammerin on loppujen lopuksi ihan Hyvä, te nurisijat ette vain jaksaa käyttää sitä kunnolla. Työn ohessa on mahdollisuus, joskus myös velvollisuus, osallistua erilaisiin verkkokoulutuksiin ja

webinaareihin, joista saa kivan pikku merkinnän ansioluetteloon – tai ainakin viihdykettä sellaisiin työpäiviin, joina tekemisestä on muuten puutetta.

Näinä huolestuttavina aikoina, kun korkeakouluopiskelijoiden jo valmiiksi epävarma tulevaisuus näyttää vieläkin epävarmemmalta, tuntuu kovin onnekaalta saada mitä hyvänsä töitä - vieläpä sellaisia, joista oikeasti tykkää. Moni varmasti haluaa valmistuttuaan päästä mahdollisimman kauas yliopistoinstituutiosta, joten kampuksella nysvääminen muissa kuin opintoasioissa ei kaikkia kiinnosta edes palkkaa vastaan. Oman lyhykäisen kokemuksen perusteella voin kuitenkin suositella UEFia myös työpaikkana, mikäli hallinto- ja tutkimuspuolen tehtävät yhtään innostavat. Yksiköitä ja työnkuvia on talossa niin suuri määrä, että esimerkiksi syksyinen harjoittelujakseni ja nykyinen

pestini ovat keskenään hyvin erilaisia, vaikka samaan sähköpostiin joka aamu kirjaudunkin. Voi olla, että suuntaan joskus aivan muualle luomaan uraa – tai ehkä en löydäkään yliopiston ulko-ovea ja pyörin nurkissa hamaan tulevaisuuteen. Molemmat ovat ihan yhtä hyviä vaihtoehtoja.

Tämän sponsoroimattoman mainoksen raapusti:

*Heidi Mikkonen
kulttuuriantropologian pääaineopiskelija*

Paskaa vai timanttia?

Tällä kertaa esittelen useampia viime aikoina katsomiani kauhu- ja roskaelokuvia lyhyesti. Tarkoitukseni on säästää teidän aikaanne ja kertoa ytimekkäästi, onko elokuva katsomisen arvoinen eli paskaa vai timanttia.

Jätän syvemmät analysoinnit tällä kertaa Teille lukijoille. Toivottavasti löydätte uutta katseltavaa!

Paskat -vältelkää näitä

Fantasy Island – ei niin fantastinen

Jeff Wadlowin *Fantasy Island*issa (2020) viisi ihmistä voittaa kilpailussa matkan saarelle, joka toteuttaa heidän syvimät fantasiansa. Nämä fantasiat muuttuvat kuitenkin pian painajaisiksi ja tapahtumat saavat erikoisia käänteitä.

Elokuva ei onnistu kauhistuttamaan eikä juuri naurattamaan. Kannattaa vältellä, jos ei halua katsoa huttua.

Escape Room – pakene tätä leffaa

Vuonna 2017 ilmestynyt *Escape Room* ei säväytä millään tasolla. Elokuvan juonirakenne on erittäin kankea ja dialogi mukahauskaa. Elokuvassa kuusi ystävästä osallistuu pakohuonepeliin, joka muuttuu pian veriseksi kohtaamiseksi

demonin kanssa.

Idea elokuvassa on sinänsä ihan mielenkiintoinen, mutta toteutus ontuu pahasti, kuten monissa muissakin pakohuonepeleistä kertovissa elokuvissa.

The Grudge (2020) – kannan kaunaa tälle uudelleenfilmatisoinnille

Klassikkoelokuvan uudelleenfilmatisointi mennyt totutusti pieleen. Alkuperäisestä elokuvasta ei ole säilytetty mitään hyviä puolia ja uusia ideoita ei ole keksitty. Löydätte varmasti tätä elokuvaa parempaa katseltavaa.

The Rings – leave Samara alone!

Amerikkalaisen *The Ring* -elokuvasarjan kolmas osa *The Rings* (2017) on syytää jättää suosiolla väliin samoista syistä kuin *The Grudge* (2020) kohdalla.

Jo klassikkoasemaan päässeeseen alkuperäisen *Ringun* (1998) elokuvan juoni pyritään tuomaan väkisin nykyaikaan, mutta toteutus on erittäin huono ja käsikirjoitus harvinaisen kankea. Katso ennemmin alkuperäiset *Ringu* -elokuvasarjan elokuvat.

Porno – kristityille veristä seksuaalikasvatusta

Keola Racelan *Pornoa* (2019) kohtaan minulla oli melko suuret odotukset,

mutta elokuva ei kuitenkaan niitä täyttänyt. *Pornossa* viisi elokuvateatterissa työskentelevää kristittyä teiniä löytävät mystisen kirotnun filmin elokuvateatterin kellarista ja vapauttavat samalla succubuksen, joka antaa heille veristä seksuaalikasvatusta.

Elokuva sisältää monia hauskoja hetkiä ja puoliraakoja kohtauksia, mutta ei aivan pääse koomisuudessaan sille tasolle, kuin alkuasetelman perusteella voisi toivoa. Tämän pätkän voi kerran katsoa, jos ei oikeasti löydä muuta katsottavaa.

Timantit – Katso nämä

One Cut of the Dead – Mieleniintoinen ja hämmäntävä genresekoitus

*One Cut of the Dead*issa (2017) filmiryhmä kuvaa pienen budjetin zombie-elokuvaa toisen maailmansodan aikaisessa hylätyssä rakennuksessa, kunnes oikeat zombit hyökkäävät heidän kimppuunsa.

Elokuva alkaa hyvinkin camp-henkisenä ö-luokan kauhuelokuvana, mutta saa keskivaiheilla todella mielenkiintoisen kääntein, minkä ansiosta tämä pätkä kannattaa ehdottomasti katsoa.

The Slumber Party Massacre

– Pyjamabileet Gone Wild

Amy Holden Jonesin *The Slumber Party Massacre* (1982) on slasher -genren unohdettuja helmiä, jossa lukiolaisten järjestämät pyjamabileet muuttuvat nopeasti verilöylyksi porakonemurhaajan saapuessa kaupunkiin.

Elokuva sisältää toinen toistaan humoristisempia kuolemia ja taattua 80-luvun kauhuleffojen dialogia. Vaikka elokuva ei ole saavuttanut koskaan suurta menestystä, tehtiin sille kaksi jatko-osaakin, jotka eivät kuitenkaan yllä lähellekään ensimmäisen osan onnistuttua kokonaisuutta.

Mercy Christmas – Dinner is served!

Odotukseni tätä elokuvaa kohtaan olivat nollassa, mutta se onnistuikin yllättämään minut positiivisesti. *Mercy Christmas* (2017) kertoo Michael Bris-ketista, joka tapaa unelmiensa naisen ja saa kutsun tämän perheen joulunviettoon. Michael kokee pian kauhun hetkiä tajutessaan itse olevansa perheen joulupäivällinen.

Aluksi elokuva vaikuttaa matalalla budjetilla tehdyltä huonolaatuiselta kokonaisuudelta, mutta onnistuu hauskan juonensa ja dialoginsa ansios-ta ohittamaan kuvan laatuun ja edi-

tointiin liittyvät ongelmansa. Jos etsit jotakin hauskaa katsottavaa kauhugenrestä, *Mercy Christmas* toimii varmasti.

The Dark and the Wicked

- Raikas ja kuumottava näkökulma vanhaan tuttuun asetelmaan

The Strangers -elokuvan ohjaajan **Bryan Bertinon** uusin elokuva *The Dark and the Wicked* onnistuu yllättämään ja luomaan oikeasti kuumottavaa tunnelmaa. Elokuvassa perheen isä tekee kuolemaa ja tämän lapset tulevat tukemaan heidän äitiään surun keskellä. Pian perheen maatilalla tapahtumat saavat sykkiä käännteitä ja pahuus alkaa vaanimaan perhettä.

The Dark and the Wicked tuo tuttuun riivaus- ja kummitusasetelmaan uusia ulottuvuuksia sävyyttäen äänimaisemallaan. Suosittelen tätä elokuvaa lämpimästi.

Torso - loistavalla ohjauksella varustettu klassikko

Sergio Martinon kulttiklassikko *Torso* (1973) on giallo-genren helmiä, joka kannattaa ehdottomasti katsoa. *Torsossa* sarjamurhaaja kuristaa nuoria yliopistossa opiskelevia naisia punamus-talla huivilla.

Elokuvassa on suhteellisen yksinker-

tainen juoni, mutta se kantaa loistavas-ti Martinon hyvän ohjauksen ansiosta. Elokuvassa on myös monia hienosti kuvattuja kohtauksia ja hyviä näyttelysuorituksia, minkä takia giallo-fanin kannattaa se ehdottomasti katsoa, mikäli ei ole niin jo tehnyt.

The Hunt - kaikelle saa nauraa

Craig Zobelin *The Huntissa* (2020) 12 toisilleen vierasta ihmistä herää metsäaukiolta ja huomaavat pian joutuneensa jahdin kohteeksi.

The Hunt on satiirimainen ihmisyyden ja nyky-yhteiskunnan kuvaus, joka sisältää toinen toistaan vauhdikkaampia toimintakohtauksia. Se naurattaa, viihdyttää, kauhistuttaa ja saa kaiken lisäksi ajattelemaankin. Kaikin puolin onnistunut elokuva niin kauhun kuin toiminnankin genreistä katsottuna.

Santtu Heikkonen

*Leffafriikki ja neljännen vuoden opiskelija
Mediakulttuuri ja viestintä*

MP? Tippaleipä vai munkki?

Munkki! Munkki!! MUNKKI!! Kuka nyt haluis syödä kuivia matoleipiä vappuna??

-munkkifani96

Munkki 😊 en tiä millon viimeksi oon syönyt tippaleipiä

-Kata

Tippaleipä 100 prosenttisesti! Vain tippaleipä on Runebergin torttua parempi kausiherkku

-Tippis<3

Munkki ehdottomasti, must tippaleivät maistuu friteeratulta syljeltä :DDD

-Susku

Munkkimunkkimunkki kun ei halua syyä jotain mistä ei voi tietää onko jonkun aivot vaikkaehkä kuivuneet

-otamunkkisenkinskunkki

Minulla on tippa vain housuissa,,,kjuh räh,,, Kyllä ne mehevät ja kuohkeat munkit pitää olla,,, slurps!

-Araska tehtaalta

Ei mitään purtavia. Glada vappen, bara snapsen, spara vatten, hela natten!

-SupaSuperSöpSupit

Munkit ehdottomasti! Mikään ei voita sitä nautintoa kun rasva-sokerimössö valuu leukaa pitkin samalla kun meinaat tukehtua taikinapalleroon!

-Munkkimaakari

Munkki. Oli niin hyvä munkki että otan vielä donitsin ;D

-PJ

Nefan jäseneksi liittyminen

Näin helposti liityt Nefan jäseneksi

Nefan jäseneksi voivat liittyä kulttuurintutkimuksen pää- ja sivuaineopiskelijat sekä tutkijat. Kannattajajäseneksi voi liittyä kuka tahansa.

Maksa Nefan jäsenmaksu 15 euroa tilille FI25 4108 0010 9785 86. Kirjoita viestikenttään ”Jäsenmaksu”, koko nimesi sekä kotipaikkakuntasi.

Tervetuloa Nefan kokouksiin ja muihin tapahtumiin tapamaan muita jäseniä ja viihtymään yhdessä.

Facebook ja sähköpostilista

Liity Nefan sähköpostilistalle ja Facebook-ryhmään Nefa-Joensuu. Näiden kautta saat tietoa tulevista tapahtumista kuten sitseistä, Makaronikerhosta ja illanvietoista.

Sähköpostilistalle liittyminen onnistuu yliopiston Office365-järjestelmässä etsimällä sieltä Nefa-Joensuun ryhmän ja liittymällä siihen.